

Fra: Theis Orntoft: Djsk 2014
Gyldendal.

Jeg drømmer at jeg står i et kryds mellem ligegyldighed og desperation. Langsomt går det op for mig at det ikke er nogen drøm. Jeg ser ud på dagene gennem planter og modlys jeg læser, at man er forpligtet til at tænke håbefuldt i den sidste tid. Men jeg tænker ikke håbefuldt. Jeg føler let tristhed efter at Line er gået. Måske er hun gået jeg kan ikke huske hvornår jeg kan ikke huske om hun nogensinde var her måske mødtes vi på baren i går, og talte et sted blandt alt det andet der skete imellem os måske tog vi hjem da det blev senere og så film skuespillet var usynligt for mig som skuespil.

Det er forvirrede tider, jeg skal fortælle om det var tider, hvor intet skulle begrænse os. Hver gang jeg ikke distraherer mig selv med ligegyldige gøremål tænker jeg på apokalypsen hver gang nogen udtrykker håb for det bestående får jeg det fysisk dårligt. Lad os sætte os her i skumringen og vente på at revolutionen griber os. Lad os sætte os ned med kviksølv i lungerne og flyforbindelser i hud og hår og læse breaking news de sløjfer skøjtebanen i årets kommunale budget hvad fanden er det for noget de finder eftersøgt drabsmand inde i tv-stjernes barndomsminde hvad fanden er det for noget. Gik igennem en ærlig passage et sted forleden i en samtale måske. Jeg har ikke længere nogen overordnet plan for livet ud over at holde mig tæt på folk jeg elsker jeg har fået nok af at bilde mig samfundene ind jeg har fået nok af at fylde min mund med petroleum og se boreplatformene komme sejrende se dem skyde deres flammer op i mørket.